

JO PIAZZA

DE
SICILIAANSE
ERFENIS

ROMAN

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Jo Piazza
Oorspronkelijke titel: *The Sicilian Inheritance*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Selma Soester
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © AdobeStock; © Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1436 4
ISBN 978 94 027 7084 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2024

Originele uitgave verschenen bij Penguin Random House LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*Voor mijn vader, John Piazza,
die dit alles aan het rollen heeft gebracht met zijn nieuwsgierigheid
naar onze familiegeschiedenis...*

*En mijn dochters Beatrix en Eliza,
die me ertoe hebben geïnspireerd om ermee door te gaan.*

Heel Sicilië is een dimensie van de verbeeldingskracht.

– LEONARDO SCIASCIA

In Sicilië zijn vrouwen gevaarlijker dan geweren.

– MARIO PUZO EN FRANCIS FORD COPPOLA

Proloog

2016

Het was ijskoud in het vertrek. Geen ramen, een gammele tafel, twee metalen stoelen.

‘L’ha ucciso?’ vroeg de inspecteur met een strenge, onverzettelijke blik.

Ik keek knipperend en door een mistig waas op naar de oudere vrouw met de vriendelijke ogen die ze hadden aangewezen om me te helpen met vertalen, ook al had ik haar niet nodig. Ik begreep precies wat hij had gevraagd: heb je hem vermoord?

Mijn hele lichaam deed pijn. Minstens één, misschien wel meer dan één, van mijn ribben was gebroken, en de pijn in mijn buik klopte heet en scherp. Dikke, zilte tranen rolden over mijn wangen. Niet voor hem, de man boven op de berg wiens bloed op mijn huid en mijn kleren was opgedroogd. Om hem zou ik geen traan laten. Deze tranen waren voor mezelf. Voor wat ik op het punt stond kwijt te raken.

Zou ik mijn familie ooit terugzien? Mijn dochter? Waarom dacht ik dat hierheen komen iets van mijn problemen zou oplossen?

De vragen waren alleen maar een manier van mijn hoofd om te proberen aan de realiteit te ontsnappen, want ik wist precies wat er daarboven was gebeurd.

Dus knikte ik.

1

SARA

Twee weken eerder

Ik heb vaak geprobeerd het exacte moment aan te wijzen waarop het leven waar ik zo hard voor had gewerkt uiteen begon te vallen. Want er is altijd een begin, een moment waarop je het zo vreselijk hebt verknald dat het niet meer terug te draaien valt.

Zoals wat er gebeurt wanneer je de verkeerde pees doorsnijdt in een stuk vlees. Ik heb jarenlang een restaurant gerund, maar ik ben als slager begonnen, dus denk ik nog steeds in termen van gewrichten en spieren, het bindweefsel van het leven. Snij de juiste door en je krijgt een perfecte biefstuk. Snij de verkeerde door en het hele systeem valt uit elkaar. Het vlees valt uit elkaar op plekken waar je wilt dat het dicht bij het bot blijft. Als je eenmaal verkeerd hebt gesneden, is het bijna onmogelijk om al het andere bijeen te houden.

Wanneer had ik verkeerd gesneden?

Ik dacht erover na, bijna obsessief, toen ik mijn restaurant afsloot, waarschijnlijk voor de allerlaatste keer. Ik was zo diep in mijn herinneringen verzonken dat ik niet hoorde dat er op de deur werd geklopt. Het geluid drong pas tot me door toen het overging in onverbiddelijk gebonk.

‘Mama, laat me erin. Ik moet nú naar binnen!’

Er is maar weinig zo volhardend als een vierjarige die voor een fysiek obstakel staat. Sophies vader had haar eerder teruggebracht dan afgesproken. Jack was tegenwoordig altijd te vroeg, waarschijnlijk

omdat hij me wilde betrappen op iets wat hij afkeurde.

Mijn lichaam dook op de stem van mijn kleine meisje af. Ik gooide de deur open en we vlogen elkaar met koortsachtige intensiteit in de armen, in een innige omhelzing van huid, lippen en totale, grenzeloze aanbidding. Ik had nooit beseft hoezeer ik dit schepseltje zou missen totdat ik haar niet meer kon zien wanneer ik dat wilde, totdat mijn voogdij over haar aan een zijden draadje hing.

‘Wie is mama’s allerliefste meisje?’ vroeg ik haar.

‘Ikke! Wie is de allerbeste mama?’

‘Ik?’

‘Jij!’ Wat mijn hart brak en er tegelijkertijd voor zorgde dat ik elke ochtend mijn bed uit kwam, was dat ze het meende. Dit prachtige, schitterende kind van mij vond mij echt de allerbeste moeder, ondanks alle recente bewijzen van het tegenovergestelde.

Jack, mijn bijna-ex-man, was ervan overtuigd dat ik nergens meer de allerbeste in was. Ik voelde zijn verbittering terwijl hij achter Sophie stond en zijn blik over het bijna lege restaurant liet gaan. De tafels, de stoelen en al het andere meubilair dat ik vijf jaar geleden met zoveel zorg had uitgekozen was verkocht aan een nieuwe zaak verderop aan Passyunk Avenue. Allerhande keukenapparaten waren tegen de muren geschoven en stonden klaar om aan de hoogste bidder te worden verkocht. Het enige wat overbleef was onze mascotte, een groot roze gipsen varken dat aan het plafond hing, met zijn lippen opgekruld tot een ondeugende glimlach en de naam van het restaurant op zijn flank gedrukt: La Macellaia – de slagersvrouw.

Het gipsen varken was begonnen als grapje, maar werd later het symbool van het restaurant. Jack had hem voor me laten maken door een plaatselijke kunstenaar. Omdat ik, hoewel ik er al jaren van droomde om een eigen restaurant te bezitten, nooit had geloofd dat het mogelijk was. Wanneer andere mensen tegen me zeiden dat het ooit zou gebeuren, lachte ik alsof het me niets kon schelen of dat zo

was of niet, en dan zei ik: ‘Ja hoor, zodra varkens kunnen vliegen.’ Jack verraste me op de avond van de opening met het beeld. Ik vroeg me af wanneer ik was veranderd van iemand voor wie hij een varkensbeeld had laten ontwerpen in iemand die hij nauwelijks kon aankijken. Het was stukje bij beetje gebeurd, en toen opeens in één keer.

Ik keek naar hem op, in de hoop iets van de oude toewijding te zien, maar Jack leek alleen maar geërgerd en bedroefd. Het was onmogelijk te bepalen waar hij een grotere afkeer voor had, voor mij of voor het restaurant dat zoveel van mijn tijd van hem en ons huwelijk had gestolen.

‘Laten we naar buiten gaan,’ stelde ik voor, om mijn mislukking niet door zijn ogen te hoeven zien. Een klein deel van mij hoopte nog steeds dat La Macellaia ergens in de toekomst op een andere locatie opnieuw zijn deuren zo kunnen openen, maar ik zou niet weten hoe, niet met de schulden die we op ons hadden genomen, de torenhoge rente of de akelige geruchten die me bleven achtervolgen. Ik wist dat ik zoveel fouten had gemaakt met mijn restaurant. Ik had mijn hart en ziel erin gelegd, maar ook mijn hoogmoed. Ik had ons ertoe gedwongen om te snel uit te breiden en te groeien om mijn investeerders blij te maken, om geld voor hen te verdienen. Ik had veel te veel hooi op mijn vork genomen, en daarbij was ik bijna alles kwijtgeraakt. Op sommige dagen hoopte een ander deel van mij ook dat als het restaurant weg was, Jack en ik een manier zouden kunnen vinden om onze problemen op te lossen. Maar dat leek met elke dag die voorbijging minder waarschijnlijk. Ons huwelijk was geworden tot niet meer dan een serie taken die we geen van beiden goed genoeg voor de ander konden vervullen.

Zodra we op de stoep stonden drukte Jack een stapeltje post in mijn handen.

‘Dit is allemaal thuis bezorgd voor je,’ zei hij. Sinds we uit elkaar waren had Jack met Sophie in ons schattige stenen rijtjeshuis gewoond,

dat we gekocht hadden in het jaar waarin we getrouwd waren. Dat had in eerste instantie logisch geleken, aangezien ik 's avonds meestal werkte en in de studio boven het restaurant kon slapen. Maar zodra La Macellaia dichtging, zou ik geen plek meer hebben om te wonen.

Tussen de achterstallige rekeningen en reclame zat de brief waar ik op had gewacht, een bruine envelop, beschreven in het onberispelijke schoonschrift van mijn tante Rosie, zo schitterend cursief dat alleen oude nonnen het in je konden rammen.

Ik wilde hem niet openmaken, want zodra ik dat deed was de dood van mijn tante Rosie net zo echt als het einde van mijn bedrijf en mijn carrière. Ik wist dat die brief de laatste woorden bevatte die ze me nooit persoonlijk had kunnen vertellen omdat ik het te druk had met werken om nog een laatste keer naar haar toe te gaan. Nog iets om te betreuen.

Jack schraapte zijn keel zoals hij dat altijd deed wanneer hij iets ging zeggen wat ik niet leuk zou vinden. 'Het bevat me niets dat Sophie naar de begrafenis van je tante gaat. Ze is te klein om met de dood te worden geconfronteerd.'

'Het spijt me dat het je dwarszit. Maar wees alsjeblieft redelijk, Jack. Sophie was net zo dol op tante Rosie als ik.' Ik slikte mijn ergernis weg en wist een schuldbewuste glimlach op te brengen. 'En al haar neefjes en nichtjes zullen er zijn. Het zal niet morbide en eng zijn. Rosie wilde meer een soort feestje dan een formele kerkelijke uitvaart. Het zal leuk zijn voor Soph.'

'Een leuke begrafenis? Wie geeft er nou een feestje wanneer hij doodgaat? Je hele familie is gek. Rosie was gek.' Zijn ergernis had niets met de begrafenis te maken. Hij was pissig omdat hij met zijn ouders op vakantie zou gaan en hij door mij tot zondagavond moest wachten, tot na de begrafenis.

'We moeten gaan, liefje,' zei ik tegen Sophie, maar eigenlijk zei ik het tegen Jack om hem duidelijk te maken dat ons gesprek voorbij

was. ‘Het is twee uur rijden naar Scranton en Carla is onderweg om ons op te halen.’

‘Om bij tante Rosie op bezoek te gaan?’ Sophie sprong op en neer en klapte in haar handen.

‘Zo zou je het kunnen zeggen, schatje.’

‘Zie je wel, ze is hier verdomme veel te jong voor,’ zei Jack.

‘Laat het maar aan mij over,’ zei ik met alle overtuiging die ik kon opbrengen.

Met een zucht stak hij zijn handen in zijn zakken. ‘Je weet dat ik ook van haar hield. Van Rosie.’

‘Ook al was ze gek?’ vroeg ik.

Hij wierp me een spijtige glimlach toe.

‘Vooral daarom,’ mompelde hij.

Dat was ooit ook een van de redenen waarom hij van mij hield.

Het was waar dat mijn tante Rosie geen begrafenis wilde, maar altemachtig, die vrouw wist hoe je een feestje moest geven, zelfs vanuit het graf. Ze had heel duidelijk gemaakt dat ze wilde dat al haar ‘mensen’, alle drie de jongens die ze had opgevoed en hun gezinnen, het volledige personeel van de school waarvan ze de helft van haar leven directrice was geweest, en zo’n beetje iedereen in de stad die ‘constant zou lopen grienen’ om haar dood, dronken zouden worden in haar lievelingsbar om haar leven te vieren.

Ik droeg een knalrode jumpsuit die al bijna tien jaar achter in mijn kast had gelegen, met de kaartjes er nog aan. Ik kon me niets nieuws veroorloven. Ik had de afgelopen drie jaar zeven creditcards aangevraagd en gekregen. Zes van die kaarten zaten op dit moment aan de limiet. De jumpsuit was te krap en te laag uitgesneden, maar ik wist dat tante Rosie hem geweldig zou hebben gevonden.

Het was druk en rumoerig in de bar. Ik had mijn neven en nichten en overige verre familieleden in geen jaren meer gezien, maar toen

ik me mengde in het strijdgewoel voelde het aan alsof ik wegzonk in een warm bad. Er werden urenlang speeches gehouden en verhalen verteld. Tante Pat had een gigantische taart gebakken met een foto van tante Rosie op haar zeventigste verjaardag waarop ze een T-shirt droeg met de tekst: ZEVENTIG EN SEXY. Er werd een Rosie-quiz gehouden en op het laatst deden we karaoke op nummers van Dolly Parton.

Mijn zus Carla en ik maakten een beweging om tante Arlene heen, die midden in een verbluffende karaokevertolking van 'Islands in the Stream' zat samen met mijn moeder en Arlenes dochter, kleine Arlene.

Mijn moeder brulde keihard mee. Ze deinde heen en weer met Sophie op haar schouders. Ik wilde mijn dochter vastpakken, met haar in de rondte draaien en haar spichtige lichaampje stevig vasthouden. Ik wist dat de vakantie met haar andere grootouders de komende maand mijn dochter wel enigszins goed zou doen. Ik wist ook dat Jacks moeder die tijd zou gebruiken om te bepalen of ik Sophie op een of andere manier onherstelbare schade had toegebracht met al mijn persoonlijke ellende van de laatste tijd. Sophie was altijd veerkrachtiger geweest dan ik, maar toch maakte ik me zorgen om haar. Sinds ik mijn faillissement had moeten aanvragen kon ik mezelf 's ochtends nauwelijks uit bed sleuren, behalve om de logistieke handelingen uit te voeren die nodig waren om La Macellaia te sluiten. Er lag heel veel verdriet verscholen in het kwijtraken van iets wat je van de grond af had opgebouwd en van de toekomst die je voor jezelf had uitgestippeld. Ik dronk 's avonds te veel om te kunnen slapen en hield mezelf overdag wakker met sloten koffie. Zelfs wanneer ik bij mijn dochter was, was ik er niet altijd echt bij.

Ik trok aan Sophies blote grote teen en kuste haar voetje. Haar schoenen had ze tijdens een eerdere danssessie ergens in een hoek gegooid.

'Wie betaalt dit allemaal?' vroeg ik aan Carla toen we met twee dienbladen vol shotjes door de kamer liepen om die naar onze vader en ooms te brengen.

‘Ik geloof dat Rose ergens wat geld had verstopt,’ antwoordde Carla. ‘Ze wist dat deze dag eraan zat te komen.’

Op je eenennegentigste zat die dag er altijd aan te komen. Rosie was al zeker een jaar aan het kwakkelen geweest. De laatste keer dat ik haar zag, een paar maanden geleden, was ze nauwelijks uit bed gekomen, behalve om een paar sterke whiskycocktails voor ons te maken en de haard in de woonkamer aan te steken met een enkele lucifer.

‘Een echte vrouw maakt een stevige cocktail en steekt haar eigen vuur aan, Sara,’ prentte ze me altijd in. Ze vertelde me in de loop der jaren talloze geweldige dingen. Ik wilde dat ik ze allemaal had opgeschreven. Toen Rosie en ik van onze drankjes nipten, zei ze: ‘Ik wil dat je je me herinnert zoals ik nu ben. Als een sexy, doorgewinterde dame die haar whisky drinkt en op het punt staat een schuine mop te vertellen.’

‘Zo wil ik me u ook herinneren,’ zei ik op mijn beurt, en ik smeekte haar vervolgens me de mop te vertellen. Toen haar einde naderde wilde ze dat ik nog één keer langskwam. Het was dringend, zei ze. Er was iets wat we moesten bespreken. Maar het was me niet gelukt erheen te gaan. Carla kneep haar ogen tot spleetjes bij het zien van het tafereel dat zich voor ons afspeelde. ‘Ik vermoed dat papa en de jongens wel een gedeelte hebben betaald.’ Ik had eigenlijk aangenomen dat mijn zus ook een bijdrage zou hebben gedaan. Van alle neven en nichten was zij het succesvolst, in elk geval wat betrof de hoeveelheid geld die ze verdiende. Ze was de jongste partner op een gerenommeerd advocatenkantoor in Philly, de moeder van een prachtige tweeling, twee jongens, en ze had een beeldschone, briljante vrouw. Ze bezaten een fraai herenhuis in een zijstraat van Rittenhouse Square. Carla had haar succes zelf verdiend, maar ze had het ook voor een deel te danken aan Rosie, die een deel van haar collegegeld en de kosten van haar rechtenstudie had betaald.

Rosie was mijn oudtante, de tante van mijn vader, maar ze had hem

en zijn twee broers opgevoed toen zijn ouders, Santo en Lorenza, omkwamen bij een auto-ongeluk toen mijn vader nog klein was. Zoveel jongens, allemaal ettertjes, zei ze altijd met volledige en liefdevolle toewijding. Ze was nooit getrouwd, hoewel ze een hele rits trouwe en over het algemeen veel jongere aanbidders had. Ik had altijd het idee dat ze nooit meer met een man wilde samenwonen na er drie te hebben grootgebracht.

‘De bar neemt waarschijnlijk ook wel wat voor zijn rekening,’ voegde Carla eraan toe. ‘Ze waren allemaal dol op haar.’

‘Dat geldt voor iedereen,’ beaamde ik en ik sloeg een van de shots achterover. De brandende vloeistof kietelde mijn keel en verwarmde mijn ingewanden.

Oom Mario hief een halfleeg glas en declameerde luidkeels een oud Siciliaans gezegde dat Rosie ons allemaal had geleerd.

Cu picca parrau mai si pintiu.

Wie weinig zegt, heeft weinig om spijt van te hebben. Ironisch, aangezien Rosie zelden haar mond hield.

Ook al kwam tante Rosie als de jongste van vier kinderen naar de Verenigde Staten, zij was altijd degene die de familielegenden levend hield. Keer op keer vertelde ze het verhaal over de reis naar Amerika van onze overgrootvader Giovanni, Gio voor zijn vrienden. De eerste Amerikaan in de familie, die zich in het zweet werkte in de zwavelmijnen in Sicilië en daarna zo moedig was om naar het nieuwe land te gaan om daar in Queens in een fabriek te gaan werken waar ze wc’s maakten. Hij sliep meer dan tien jaar op de zolder van een uitvaartbedrijf in Astoria dat eigendom was van andere Sicilianen.

‘Hij sliep daarboven in een kist, als een godvergeten vampier, Sara. Dat was nog eens een man,’ had Rosie me meer dan eens verteld.

Uiteindelijk had Giovanni genoeg verdiend in de fabriek om zijn kinderen naar Amerika te halen, en ze verhuisden van New York

naar de Pocono Mountains, want ze hadden gehoord dat daar een fortuin te verdienen viel in de kolenmijnen. Iemand verzekerde hem dat Scranton net Sicilië was, maar dan met sneeuw en kolen in plaats van zon en zwavel. Diegene had duidelijk gelogen of was wellicht nooit zelf in Scranton of Sicilië geweest. Daarna kreeg het verhaal een tragische wending. Giovanni's vrouw Serafina had de reis nooit gemaakt. De kinderen waren blijkbaar eerst de oceaan overgestoken terwijl Serafina achterbleef om het land van de familie te verkopen, maar ze overleed aan griep voordat ze zich bij hen kon voegen. In de herinnering van het gezin dat ze achterliet werd Serafina steeds vromer en toegewijder, met elk jaar dat verstreek. Ze werd praktisch de Madonna. Heilig, puur, een liefdevolle moeder en een martelaar die de kinderen onzelfzuchtig in Sicilië had opgevoed terwijl Giovanni een toekomst voor hen opbouwde in Amerika. Eenmaal in Scranton zwoegden Gio en zijn zonen in de kolenmijnen en spaarden ze genoeg geld om een kleine autogarage te openen, die zeer succesvol was tot mijn oom Mario het bedrijf in het begin van de jaren negentig verloor tijdens een pokerspel met hoge inzetten.

Mijn vader vernoemde mij naar zijn grootmoeder Serafina, een naam die klinkt als een engel of een filmster van vroeger. Maar niemand heeft me ooit anders genoemd dan Sara, en mijn moeder, wier ouders een mengelmoesje waren van Polen, Ieren en Duitsers, en zeker geen Italiaanse Amerikanen, stond erop om mijn roepnaam op de Amerikaanse manier te spellen, waarschijnlijk om mijn vader zijn diverse huwelijkstekortkomingen betaald te zetten.

De drankjes verdwenen zodra ik ze op tafel neerzette. Mijn vader en zijn broers onderbraken hun favoriete verhalen over tante Rosie niet eens om de shots achterover te slaan.

Weten jullie nog toen ze de vijver achter de school groen verfde op Saint Paddy's Day?

Die keer dat ze een tractor stal om naar de parade op Founder's Day te rijden?

Dat ze ging naaktzwemmen met de burgemeester, en ze door zijn vrouw werden betrappt?

Ik bracht mijn vaders haar in de war en drukte een kus op de kale plek op zijn hoofd. Hij rook naar drank en de Ivory-zeep die hij al bijna zestig jaar als shampoo, crèmespoeling en douchegel gebruikte.

Hij was straalbezopen. Rosies dood was hard bij hem aangekomen. Hij was de jongste van de drie broers toen zijn ouders stierven. Hij had een tatoeage van een hart op zijn linkerbiceps, waar normaal gesproken MAMA in staat, maar bij hem stond er ROSIE.

'Maak het niet te laat,' fluisterde ik tegen mijn vader, waarna ik wegliep om eindelijk Rosies brief aan mij te gaan lezen. Ik had het lang genoeg uitgesteld.

Ik knikte naar barkeeper Jimmy en wees toen naar mijn ooms, gevolgd door een snijdende beweging langs mijn keel, in de hoop dat Jimmy de mannen niets meer zou schenken. Toen sloop ik door de achterdeur naar buiten en ging ik op zoek naar het gat in het draadhek waardoor ik in Rosies achtertuin kon komen.

Er ritselde iets achter me in de bosjes, en ik bleef stilstaan. Mijn huid tintelde en ik voelde ogen op mijn rug gericht, maar er heerste alleen stilte. Het gevoel bleef toen ik mezelf binnenliet in tante Rosies donkere huis en mijn heup stootte aan haar eettafel. Rosie had haar grafschrift daar achtergelaten, de tekst die ze in de afgelopen twintig jaar had geschreven en herschreven.

Het lichaam van Rosie M.

Ligt hier begraven in het struweel

Die stoere oude meid

Door ieder geliefd en benijd

Was een uitzonderlijk juweel

Mijn oudtante was dol op die stomme limericks. Ik zag voor me hoe ze de laatste versie hier aan deze krakkemikkige tafel had neergekrab-beld, misschien wel vlak nadat ze mij die brief had geschreven. Het huis murmelde toen ik het vuur in de oude houtkachel aanstak met een enkele lucifer, zoals zij het me had geleerd. Ik twijfelde er niet aan dat het hier spookte. Rosies vader Giovanni was op drieënne-gentigjarige leeftijd boven in de slaapkamer overleden. Rosies broer Vin eveneens. Rosie was nu bij hen, maar ik hoopte dat haar geest aan dit huis kon ontsnappen en de wereld rond kon reizen. Ze had altijd de piramides, de Eiffeltoren en de Chinese Muur willen zien, maar ze had de Verenigde Staten nooit verlaten. Zelfs nadat ze al haar neefjes het huis uit had gewerkt bleef ze hun kinderen lange perioden achtereen opvangen. Er was altijd wel iemand die een lastige tiener bij haar afleverde die een schop onder zijn kont op z'n tante-Rosies nodig had, of wiens ouders even een adempauze nodig hadden. Mijn zus en ik hadden zes lange zomers bij haar gewoond, en ik had hier mijn hele brugklasjaar doorgebracht. En daarbij was haar werk op school nooit echt gestopt. Ze was eerst de onderdirecteur en daarna vier jaar lang de directeur. De school had geen studiebegeleider, dus gingen de kinderen met al hun problemen naar Rosie toe. Ze straalde iets uit waardoor je altijd wist dat ze je zag staan en openstond voor je ellende. Zelfs na haar pensioen bleef ze invalwerk doen, gewoon omdat ze dat heerlijk vond. Ze was ook dol op fruitautomaten en blackjack, en eerlijk gezegd wist ze het gokken niet altijd in de hand te houden. Dat alles betekende dat er nooit tijd of geld over was voor Rosies internationale avonturen totdat alle nichtjes en neefjes volwassen waren en het haar niet meer lukte om in haar eentje naar het casino te gaan.

Dat was het moment waarop ze een grote reis naar Sicilië voor ons samen begon te plannen. Maar ik had het destijds druk met de opening van het restaurant en daarna kreeg ik Sophie en begon het

restaurant erg goed te lopen, dus hoe kon ik weggaan? Ik beloofde keer op keer dat we zouden gaan. Tegen de tijd dat ze ziek werd begon het restaurant geld te verliezen, en die reis is er nooit van gekomen. Als ik terughadacht aan alle keren dat ik haar afscheepte, voelde het als een stomp in mijn maag.

Ik zette een ontzuenderende kop thee voor mezelf in een van de honderd mokken die overal in de keukenkastjes van mijn tante stonden. Elke keer wanneer een van ons ergens naartoe ging, stond ze erop dat we een mok voor haar meenamen. Ik heb haar weleens gevraagd wat we in godsnaam met al die mokken moesten doen als zij dood was, half als grapje, en ze had heel serieus geantwoord: ‘Je zoekt de mooiste uit en laat de rest voor de deur van vreemde mensen achter als verrassing. Wie wil er nou niet wakker worden met een mok met THE POCONOS IS FOR LOVERS op zijn stoep? Het is de ultieme manier om iemands dag te maken.’

Ik nam een slok uit de NOBODY DOES IT LIKE NIAGARA-mok die oom Mario een paar zomers geleden had meegebracht en maakte de brief open.

Rosie schreef dat ze me nu al miste, dat ik de dochter was van wie ze nooit wist dat ze die wilde hebben, dat het haar alleen speet dat ze niet alles zou zien wat ik ooit zou bereiken. Tegen de tijd dat ik bij de harde woorden aankwam zat ik als een kind te snotteren. Ze zei dat ik mijn leven op orde moest krijgen. Ik had mijn droom nooit in rook mogen laten opgaan, ik had haar om hulp moeten vragen. (*Met welk geld, Rosie?*) Irritatie en liefde sijpelden door in elke zin die ze schreef.

Ze wachtte tot het eind met de verrassing. *Verrassingen zijn het beste wat het leven te bieden heeft, en er zijn er veel te weinig van*, had Rosie altijd stellig verkondigd.

Ik heb een plan voor je, gioia mia. Je hebt je leven lang vertrouwen in me gehad. Ik wil dat je me nu ook vertrouwt.

Ik stuur je naar Sicilië. Jij en ik zouden die reis al lang geleden samen hebben gemaakt. Ga je nu niet rot voelen en jezelf de schuld geven. Ik ben niet boos op je. Het leven zat in de weg... maar we zullen ons niet door de dood laten tegenhouden.

Je gaat mijn as naar Caltabellessa brengen. Ik wil dat je de plek leert kennen waar ik ben geboren. Je bent de weg kwijt, liefde, en je moet terug naar de bron. Maar ik wil ook dat je iets voor mij doet. Als ik had geprobeerd het uit te leggen zou je hebben gedacht dat ik niet goed snik was, maar het spijt me dat ik het niet heb geprobeerd, dus hier komt het...

Bij deze brief zit een eigendomsakte die volgens mij van een stukje land in Sicilië is dat van onze familie was voordat ze naar Amerika kwamen. De naam op de akte is die van mijn moeder, Serafina Forte. Ik heb de akte heel lang in mijn bezit gehad en heb altijd tegen mezelf gezegd dat ik, als ik met pensioen was en het geld had om naar Sicilië te vliegen, terug zou gaan naar ons land. Ik had gehoopt die reis met jou te kunnen maken, maar de tijd raakte op. En eerlijk gezegd beangstigde het me ook een beetje om het verleden op te graven. Maar ik werd sentimenteel op mijn oude dag, en ik vind dat we onze familiegeschiedenis moeten kennen. Dat is wat mensen doen wanneer ze de dood in de ogen zien. Ze proberen meer te weten te komen over de mensen die ze aan de andere kant zullen tegenkomen.

En nu is het dan zover, liefde. Dit is mijn laatste wens vanuit het grote hiernamaals. Griezellig, hè? Ik wil dat je teruggaat naar Caltabellessa. Alles is geregeld. Het hotel is voor een week geboekt, het vliegticket is gekocht en je kunt het geld niet terug-

vragen. Geen smoesjes meer. Ik wil dat je uitzoekt of dit stuk papier iets waard is, en zo ja, dan wil ik dat je al het geld dat het kan opbrengen eruit haalt en je leven opnieuw opbouwt. Heropen dat restaurant van je en zorg voor je dochter. Ik stuur je op een avontuur, liefde. Waag het niet om het aan je voorbij te laten gaan.